

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΣΑΪΤΙ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ΖΑΝΝΕΤ

Η Ζαννέτ Λυμιέρ ήταν μια από τις μικρούλες και πεντάμορφες χορεύτριες της "Όπερας". Όλη τη μέρα, φορώντας ένα κοντό μαγιό, αγωνιζόταν να κάνει ελαστικό το σώμα της κι' ακολουθούσε πιστά τις συμβουλές του καθηγητού της. Έκανε σουηδική γυμναστική, κινούσε τα πόδια της με τόν ρυθμό της μουσικής, λαχάνιαζε και ξαφνικά σωριαζόταν κάτω άναίσθητη. Τότε μόνο μπορούσαν να την πάρουν από τη σκηνή χωρίς διαμαρτυρίες. Η Ζαννέτ ήθελε να γίνει μεγάλη χορεύτρια... Ωνείρευοταν τις όμορφες ανθοδέσμες, τις ώριμες τουαλέτες, τα πολυτελή αυτοκίνητα, τους κομψούς και νέους θαυμαστές. Κ' είχε τόσο συνηθίσει να κάνει αυτές τις σκέψεις, ώστε ξεχνούσε την πραγματικότητα.

Όταν άργα, ύστερ' από τα μεσάνυχτα, τυλιγμένη στο φτηνό και παλιό παλτό της γλιστρούσε άθόρυβα από τη σκάλα των ήθοποιών μέσα στην έρημιά του δρόμου, πήγαινε να παρακολούθησε κρυφά τις όμορφες και πλούσιες κυρίες που φεύγανε από το θέατρο. Πόσα διαμαντικά! Πόσες τουαλέτες! Κ' εκείνη ή κατάφωτη είσοδος της "Όπερας", τις έκανε πολύ γοητευτικές.

Η μικρή Ζαννέτ μελανιασμένη από την νυχτερινή ψύχρα, με σφιγμένα δυνατά τα δόντια της για να μη χτυπούν από το κρύο, στηρίζονταν στο μπράτσο του φίλου της που ύσταζε και χασμουριόταν κι' άνοιγε έκπληκτα τα μάτια της μπροστά σ' όλες αυτές τις όμορφιες. Έπειτα, όταν ή κομπές λιμουζίνες έπαιρναν μακριά αυτόν τόν καλοντυμένο και γοητευτικόν κόσμον και τα λαμπρόνια της εισόδου σβύνανε, ή μικρή Ζαννέτ έβγαζε ένα στεναγμό και τραβούσε από εκεί τόν συνοδό της. Άδιαφορούσε για τις διαμαρτυρίες του, τις φωνές, τις απειλές του. "Ήξερε ότι ο Πιέρ Γκωμέρ τή λάτρευε κι' ότι μπορούσε να θυσιασθή για κείνη. Γι' αυτό τόν έκανε ό,τι ήθελε και πάντα τού δήλωνε με περιφρόνησι:

— "Ένας ήλεκτρολόγος δέν μπορεί να καταλάβη μια ήθοποιό! Έσύ ξέρεις ν' ανάβης τά φώτα της ράμπας, να ρίχνης τούς προβολείς και να είσαι σκαρφαλωμένος σάν μαϊμού στά σκηνικά του έργου. Ποτέ δέν χορεύεις μπροστά σέ τόν κόσμον. Κανείς δέν ένθουσιάστηκε και κανείς δέν χειροκρότησε για σένα. Δέν σου είνε λοιπόν εύκολο να με καταλάβης. Αυτός είνε ο κόσμος μου! Αυτός θα με ντύση μ' όμορφες τουαλέτες και με βαρειά γουναρικά. Μη φωνάζεις και μη διαμαρτύρεσαι. Τα χέρια μου μελάνιασαν από τόν κρύο κι' όμως έσύ δέν πρόσεξες καθόλου αυτήν τήν λεπτομέρεια.

Ο Πιέρ στάθηκε κάτω από ένα φανάρι του δρόμου και κύτταξε τά χέρια της Ζαννέτ. Είχε δίκιο ή μικρή φίλη του. Ήταν παγωμένα και κόκκινα.

— Βάλε τα μέσα στις τσέπες μου να ζεσταθούν! μουρμούριζε μ' άμχανία.

Κ' ύστερα σάν να μιλούσε με τόν έαυτό του, ψιθύρισε:

— Πρέπει να βρω ένα ζευγάρι όμορφα γάντια!

Η Ζαννέτ σφίχτηκε περισσότερο κοντά του με τρυφερότητα.

— Πιέρ, τού είπε με καλωσύνη. Συγχώρησέ με Πιέρ!... Δέν ήθελα να σε προσβάλω...

Έκείνος κατέβασε ως τά μάτια τόν καπέλλο του και άρχισε να κυττάζη άμίλητος μπροστά του τις σκιές των διαβατών, τά δέντρα της λεωφόρου που μάκραιναν και τις ζωηρόχρωμες ρεκλάμες των κέντρων.

Μά ή Ζαννέτ δέν καταλάβαινε τήν αγωνία του. "Ήξερε ότι ο Πιέρ τήν αγαπούσε, γι' αυτό τού έξωμολογείτο τις σκέψεις της. Ναι, ο Γκωμέρ ήταν ένας καλός φίλος. Τρία χρόνια τώρα κάθε βράδυ τήν συνόδευε στο σπίτι της και τήν πρόσεχε σάν τήν κόρη των ματιών του. Ποτέ έν τούτοις δέν τής είχε πεί ένα τρυφερό λόγο, δέν τής είχε κάνει μια έξομολόγησι. "Ήξερε ότι ή Ζαννέτ θα τού έκοβε τήν φορα με τήν τόσο σκληρή ειλικρίνειά της. Ναι, είχε δίκιο. Ένας ήλεκτρολόγος δέν μπορούσε να καταλάβη μια ήθοποιό.

Ο Πιέρ όμως ήταν πολλά χρόνια στο θέατρο και ήξερε όλες τις ιστορίες των παρασκηνίων. Έγνώριζε λοιπόν πολύ καλά ότι καμιά ήθοποιός όσο ταλέντο κι' άν είχε δέν μόρεσε ποτέ ν' αναδειχθή μόνη της. Πάντα κάποιος πλούσιος τήν βοηθούσε. Κ' ήξερε καλά όλους αυτούς τούς γεροκολασμένους των παρασκηνίων που πήγαι-

ναν καλοσιδερωμένοι και αλύγιστοι. "Όλοι τους έκύτταζαν να κάνουν τόν κέφι τους. Και άρχιζαν πάντα από τις εύκολες και τακτικές. Από αυτές τις μικρές πεταλούδες της "Όπερας...

Ο Πιέρ δάγκωνε τά χείλη του από τή λύσσα, όταν σκεφτόταν ότι πολυ γρήγορα ή Ζαννέτ θα έπεφτε στα χέρια κανενός από αυτούς τούς ήλικιωμένους κροκοδείλους! Γι' αυτό έκανε ό,τι μπορούσε να τούς απομακρύνη από κοντά της. "Ωρες ολόκληρες παραφύλαγε έξω από τόν καμαρίνι της, έπαιρνε κ' έριχνε τά τρυφερά γρέμιατά τους, πετούσε τις ανθοδέσμες τους και τούς έδιωχνε μ' ένα σοβαρό κ' έξυπνο τρόπο. Ο Γκωμέρ ήταν ο φυλάξ άγγελος της μικρής χορεύτριας.

Ένα πράγμα μόνο δέν μπορούσε να τή κόψη: τή μανία της να στέκεται κάθε βράδυ έξω από τήν είσοδο του θεάτρου και να θαυμάζη τις όμορφες τουαλέτες.

— Ζαννέτ, τής έλεγε με παράπονο. Τόσο πολυ αξίζει λοιπόν μια τουαλέτα!

Έκείνη σκούπιζε τή μυτίτσα της στο μανίκι του και κούναγε τόν κεφάλι της με θλίψη.

— Πρέπει να γίνω, τού έλεγε, μια καλή χορεύτρια. Πρέπει να μου βρής έναν καλό και πλούσιο φίλο!...

Μά τότε ο θυμός έπνιγε τόν Πιέρ. "Άφηνε τή Ζαννέτ, και προχωρούσε θιαστικά μέσα στη νύχτα. Έκείνη όμως φοβόταν τόν σκοτάδι κ' έτρεχε κοντά του με σπαραχτικά ξεφωνητά.

Ένα βράδυ ωστόσο ή Ζαννέτ ήταν λίγο άδιάθετη. Τόν κεφάλι της πονούσε, ή φωνή της ήταν βραχνή και τά χέρια της έκαιγαν.

— Ζαννέτ, τής είπε ο Πιέρ όταν βγήκαν από τόν θέατρο, άπόψε είσαι άρρωστη. Θα πάμε γρήγορα στο σπίτι για να μη πουντιάζεις.

— Άδύνατον, άπάντησε ή Ζαννέτ. Θέλω να δω τις όμορφες κυρίες!

— Είσαι τρελλή! τής φώναζε με θυμό ο Πιέρ χάνοντας πειά τήν ύπομονή του. Θα μ' αναγκάσης να σε πάρω δια τής βίας από δω πέρα.

Κ' έκανε να τήν τραβήξη από τόν χέρι.

Μά ή Ζαννέτ θύμωσε κι' αυτή τώρα με τήν σειρά της, τόν γκρατζούνισε με τά νύχια της, τόν δάγκωσε με τά κοφτερά της δόντια και τόν άπειλησε ότι θα φωνάξη έναν αστυφύλακα να τήν γλυτήρη από αυτόν τόν κακούργο!

Ο Πιέρ με άπέραντη θλίψη στο βλέμμα, τρίβοντας τά μπράτσα του πού τόν πονούσαν από τις δαγκωματιές και τις νυχιές, χωρίς να πη ούτε μια λέξι, έφυγε με σκυμμένο τόν κεφάλι από κοντά της.

Η Ζαννέτ έμεινε μόνη της στην έξοδο της "Όπερας και ούτε καταδέχθηκε να τού ριξη μια ματιά. Ναι, όλα πειά είχαν τελειώσει. Η χορεύτρια θα κινούσε τήν περιέργεια και της "Όπερας και θα τήν έπαιρνε να τόν δια-

η. Πιέρ με σπαραγμένη τήν καρδιά από τόν πόνο περπατούσε γρήγορα μέσα στη νύχτα. Ο κρύος άέρας τού μαστίγωνε τόν πρόσωπο και τόν έκανε να τρέμη.

— Τήν τρελλή! φώναζε κάθε τόσο. Τί θ' άπογίνω άπόψε!...

Ξαφνικά μια άστραπή φώτισε τόν ουρανόν. "Έπειτα μια άλλη και ύστερα άρχισε να πέφτη μια ραγδαία βροχή. Ήταν μια από τις ξαφνικές μπόρες του χειμώνα πού πλένουν τούς δρόμους του Παρισιού... Ο Πιέρ ξέχασε όλον τόν θυμό του. Γύρισε τρέχοντας πίσω στην "Όπερα, βρεγμένος ως τόν κόκαλο. Η Ζαννέτ σάν σκυλί πού έχει χάσει τόν άφέντη του είχε ζαρώσει κάτω από μια τέντα κ' έτρεμε. Ήταν κατάχλωμη και δέν μπορούσε να μιλήση από τόν κρύο.

— Πιέρ! φώναζε τέλος μ' ένα λυγμό. Πιέρ, πώς θα πάμε στο σπίτι;

Ο Γκωμέρ σκέφθηκε να τήν πάη στο θέατρο. Μά ή πόρτες του είχαν πειά κλείσει. Δέν τούς έμεινε παρά να πάρουν ένα αυτοκίνητο. Ο Πιέρ μέτρησε τά

(Συνέχεια στην σελίδα 44)

Η Ζαννέτ έμεινε μόνη στην έξοδο της "Όπερας

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ΖΑΝΝΕΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

λεφτά του. Ἦταν σωστά εἰκοσι φράγκα. Ἄν τὰ ξώδευε αὖριο θὰ ἔμενε νηστικός. Μὰ τί σημασία εἶχε τὸ φαί μπροστά στὴν ὕγεια τῆς ὠμορφῆς Ζαννέτ;

Κι' ὁ Πιέρ πῆρε ἕνα αὐτοκίνητο...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἡ Ζαννέτ δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὁ πυρετὸς τῆς φλόγιζε τὸ σῶμα τῆς καὶ τὴν ἔκανε νὰ παραμιλά. Ἡ μικρὴ χορεύτρια ζητοῦσε ἐπιμονα νὰ τῆς φορέσουν τὶς ὠμορφες τουαλέττες τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς. Ὁ Πιέρ ἐκείνη τὴν ἡμέρα σὰν τρελλὸς ἔφυγε ἀπ'τὸ σπίτι του. Μὰ δὲν πῆγε στὸ θέατρο. Ἀργὰ μόνου τὴν νύχτα γύρισε κοντὰ στὴ Ζαννέτ κρατώντας ἕνα τεράστιο δέμα.

Ἡ μικρὴ χορεύτρια ἦταν ἐτοιμοθάνατη.

— Ζαννέτ, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς ὁ Πιέρ, ἀνοίξε τὰ μάτια σου νὰ ἰδῆς τὶς τουαλέττες σου... Κύτταξε πόσο ὠμορφες εἶνε!... Κύτταξε πόσο λάμπουν αὐτὰ τὰ διαμάντια.

Ἡ μικρὴ χορεύτρια ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι τῆς. Χάιδεψε ὅλ' αὐτὰ τὰ πλούσια πράγματα ποῦ ἦταν σκορπισμένα γύρω τῆς καὶ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένη.

— Θέλω νὰ τὰ φορέσω ! φώναξε μὲ μιὰ παράξενη ζωηρότητα. Βοηθήστε με νὰ κάνω τὴν τουαλέττα μου!...

Ὁ Πιέρ κ' ἡ μητέρα τῆς ἔντυσαν τότε τὴν Ζαννέτ μ' αὐτὰ τὰ πλούσια ρούχα καὶ τὴν στόλισαν μὲ τὰ διαμαντικά. Ἡ μικρὴ χορεύτρια ἦταν πεντάμορφη. Κυτταχτικὴ στὸν καθρέφτη μὲ ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο καὶ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ, Πιέρ ! Πάντα ἦσουν καλὸς μαζί μου !

Κ' ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς μὰ γιὰ νὰ μὴν τ' ἀνοίξῃ ποτὲ πειὰ. Εἶχε πεθάνει!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνδρικές φωνές. Δυὸ ἀστυφύλακες ζητοῦσαν τὸν Πιέρ Γκωμέρ. Κι' ὁ ἠλεκτρολόγος μ' ἕνα γαλήνιο ὕφος κατέβηκε ἀργὰ τὴ στενὴ καὶ σκοτεινὴ σκάλα. ἄφησε νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες καὶ νὰ τὸν σύρουν ὡς τὴ φυλακὴ. Δὲν τὸν ἔνοιαζε πειὰ γιὰ τίποτε. Εἶχε κλέψει γιὰ νὰ χαρίσῃ στὴν ἀγαπημένη του ὅ,τι αὐτὴ ὠνειρευόταν. Καὶ τώρα ἦταν πρόθυμος νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν καταδίκη του, τὴν τελευταία χαρὰ τῆς ὠμορφῆς χορεύτριας.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΣΑΪΓΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΕΓΑΛΗ ΡΟΙΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 11)

στρα ἔκανα μιὰ κολλιτεχνικὴ «τουρνέ» σ' ὅλον τὸν κόσμου.

Τὸ 1931, τέλος, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποῦ θρῑσκόμουν στὴν Ἰσπανία, συνέβη τὸ πιὸ εὐτυχὲς γεγονός τῆς ζωῆς μου. Ἐρωτεύθηκα τρελλὰ ἕνα διάσημο Ἰσπανὸ ἠθοποιὸ Βαλεντῖνο Παρέρα, τὸν ὁποῖο παντρεύθηκα ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες στὶς Κάννες. Ἔτσι, κατὰλαβα πὼς ἦμουν μιὰ εὐτυχισμένη γυναίκα, γιὰτὶ εἶχα πραγματοποιήσει ὅλα τὰ τρελλὰ ὄνειρά μου: νὰ γίνω μεγάλη αἰοδός, ν' ἀγαπήσω, νὰ παίξω στὸν κινηματογράφου, νὰ ζήσω εὐτυχισμένη ὡς σύζυγος. Κι' ἀλήθεια, ὄσου γιὰ τὸ τελευταῖο, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ γάμος μου εἶνε ὁ πιὸ ταίριαστὸς γάμος τοῦ κόσμου!...

ΓΚΡΕΪΣ ΜΟΥΡ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 25)

τὴν δραπέτευσίν του. Ἔτσι, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μπορούσαν ποτὲ νὰ θροῦν καμμιά ἀφορμὴ ἐναντίον του, γιὰτὶ τὸ ἴδιο «κόλπο» χρησιμοποιοῦσαν καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις.

Μιὰ ἡμέρα, τέλος, ὁ Βίνσεντ Κὺλ προδόθηκε ἀπὸ ἕνα συνένοχό του. Οἱ ἀντίπαλοί του τότε τὸν περικύκλωσαν, μὰ ἐκεῖνος πρόφτασε νὰ καταφύγῃ μέσα σ' ἕνα τηλεφωνικὸν θάλαμο. Οἱ ἔχθροί του περίμεναν ἀρκετὴ ὥρα ἔξω ἀπὸ αὐτὸν κ' ὕστερα, γιὰ νὰ τελειώσουν γρήγορα ἔκαναν κόσκινο μὲ τὶς σφαῖρες τοὺς τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Ὁ Βίνσεντ Κὺλ θρέθηκε μέσα σ' αὐτὸν αἰμόφυρτος μὲ 24 σφαῖρες σ' ὅλο τὸ σῶμα. Εἶχε προφτάσει ὡστόσο νὰ τηλεφωνήσῃ τῆς γυναίκας του καὶ νὰ τῆς στείλῃ ἕναν τελευταῖο ἀποχαιρετισμό...

Πρόσφατο τώρα θῦμα τῆς κρίσεως εἶνε κι' ὁ ἀρχηγὸς γκαστερ Τζάκ Ὀλλυ, ποῦ εἶχε παρατήσῃ τοὺς ἐκθῑασμούς καὶ τὶς ἀπαγωγές κ' ἐκμεταλλεόταν τρία ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μιούζικ-χάλλ τοῦ Μπρόντγουαίη. Ὁ Τζάκ Ὀλλυ ἐπὶ πλέον ἔπαιζε διαρκῶς στὸ χρηματιστήριον, ρισκοκινδυνεύοντας πάντα ὅλην τὴν περιουσία του ποῦ ἔφτανε τὰ 90 ἑκατομμύρια δολλάρια. Πρὸ ἕξι μηνῶν ὡστόσο, μπλέχτηκε κι' αὐτὸς στὸ τελευταῖο κράχ τῆς Γουὼλ Στρήτ κ' ἔχασε μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα ὅλην τὴν περιουσία του. Ὁ Τζάκ Ὀλλυ θρέθηκε ἔτσι ἀπένταρος! Ἡ ἔσφιξη ὅμως αὐτὴ πῶσις στὸ λιθόστρωτο καὶ στὴν ἀνεργία, τοῦ φαινόταν ἀπίστευτη. Κι' ἄξαφνα, τὸ θράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας, τὴν ὥρα ποῦ ἔτρωγε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ἐστιατόριον τοῦ Μπρόντγουαίη, χλώμιασε ἀπότομα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὰ μαλλιά του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ἀδύνατον!... Ἀδύνατον!...

Ὁ ἄλλοσ γκαστερ μπροστὰ στὴν ὀλοσχερῆ καταστροφὴ τοῦ ἔιχε

Η ΚΑ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ ΖΩΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

Ἡ Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἡ ὁποία εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ἕνα ἐλευθερόφρονα φιλόσοφου, ν' ἀγαπᾷ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα σὰν πραγματικὴ πατρίδα τῆς, πίστευε βαθειὰ στὶς ἠθικὲς ἀρχές τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπως δὲν πίστευε διόλου στὴν εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων...

Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος τὴν πληροφόρησε ὅτι κάποιος γνωστὸς τῆς τὴν κακολογοῦσε. Ἡ κυρία Ἀδάμ, χωρὶς νὰ ταραχθῆ διόλου, χαμογέλασε μελαγχολικὰ καὶ ψιθύρισε:

— Καὶ ὅμως, δὲν θυμοῦμαι νὰ τοῦ ἔχω κάνει καλὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ οὔτε καὶ νὰ τοῦ ἔχω προσφέρει καμμιά ὑπηρεσία...

Ὅταν ὁ Πιέρ Λοτί, τὸ πνευματικὸ παιδί τῆς, ἄρρωστος βαρεῖα στὴν ἐπαρχία του, παράλυτος, ἐτοιμοθάνατος σχεδόν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν δῆ γιὰ τελευταία φορὰ, ἡ κυρία Ἀδάμ δὲν ἐδίστασε — σὲ ἡλικία 85 ἐτῶν — νὰ κάνῃ ἕνα κουραστικὸ ταξίδι γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀγαπημένο τῆς προστατευόμενο, τὸν συγγραφέα τοῦ ὁποῖου κατηύθυνε τὰ πρῶτα βήματα...

Στὰ 1886, ὁ γνωστὸς Παρισινὸς ἐκδότης Σαρπαντιέ, παρέκάλεσε τὴν ζωγράφου Λουίζα Μπρελώ νὰ κάμῃ τὸ πορτραῖτο τῆς κυρίας Ἀδάμ, μὲ τὸ ὁποῖο ἤθελε νὰ κοσμήσῃ τὸ ἐξώφυλλο ἑνὸς νέου περιοδικοῦ, ἡ «Σύγχρονος Ζωῆ». Ἡ διάσημη συγγραφεὺς ἐδέχθη μὲ μεγάλη καλωσύνη τὴν ἄσημη καλλιτέχνη. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε ἐκδώσει τὸ ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημά τῆς «Εἰδωλολάτρις» ποῦ μεταφράστηκε καὶ στὴν γλῶσσα μας μὲ τὸν τίτλο «Ἑλληνίς» — τὸ «ποίημα τῆς σαρκός», ὅπως τὸ χαρακτηρίζει ἡ ἴδια. Ἀλλ' ἡ πείρα τὴν εἶχε κάμει νὰ μὴ ἀποδίδῃ πειὰ μεγάλη σημασία στὶς ἀνθρώπινες ἀξίες.

— Θὰ σοὺ κάνω μιὰ ἐξομολόγησι, παιδί μου, εἶπε μιὰ μέρα στὴν Λουίζα Μπρελώ. Γνώρισα ὄλους τοὺς διάσημους ἀνδρες τῆς ἐποχῆς μου... Ἐ, λοιπόν, ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀνθρώποι...

Πρὸ σαράντα περίπου ἐτῶν, ἡ Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἐξαντλημένη πειὰ ἀπὸ μιὰ ἐντατικὴ ζωὴ — τὸ περιεργό εἶνε ὅτι οἱ γιατροὶ εἶχαν καταδικάσει πρὶν ἀπὸ ἐξήντα πέντε χρόνια τὴν γυναίκα αὐτὴ ποῦ συνεπλήρωσε τὸ 100ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς!... — ἀπεφάσισε ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον στὴν ἀρχοντικὴ ἔπαυλι τοῦ Ζίφ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐλάχιστες φορὲς ἐπεσκέφθη τὸ Παρίσι. Συχνότατα, ὅμως, πηγαίνουν καὶ τὴν βλέπουν στὸ ἐρημητήριό τῆς ὅσοι ἀπὸ τοὺς παληοὺς τῆς φίλους ζοῦν ἀκόμα...

Ἡ κυρία Ἀδάμ συνεπλήρωσε ἑνὸς αἰῶνος ζωὴ. Ἐχει τὴν μεγάλη χαρὰ νὰ βλέπῃ δίπλα τῆς μιὰ κόρη ὀγδόντα ἐτῶν. Καὶ κανεὶς ἀπὸ ὄσους τὴν πλησιάζουν δὲν μπορεῖ νὰ συλλογισθῆ ἀσυγκίνητος ὅτι τὰ μάτια αὐτὰ, ποῦ διατηροῦν ἀκόμη τὴν νεανικὴ τῶν λάμψι, εἶδαν τὸν Μπερανζέ καὶ τὸν Λαμαρτῖνο, τὴν Ραχὴλ καὶ τὸν Φρειδερίκο Λεμαίτρ, τὸν Δουμᾶ πατέρα καὶ τὸν Τουργκένιεφ...

— Ναί, εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια μου, συνηθίζει νὰ λέῃ ἡ κυρία Ἀδάμ. Ἐρχονται στιγμὲς ποῦ θέλω νὰ τὰ κλείσω παντοτεινά. Ἄλλοτε, ὅμως, μὲ πιάνει ἀγωνία, μὲ τὴν σκέψι ὅτι δὲν ἀργεῖ νάρθῃ ἡ μέρα ποῦ θὰ πάψω ν' ἀντικρύζω τὸ τρομερὸ καὶ θαυμάσιο συγχρόνως θέαμα τοῦ κόσμου...

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 5)

Πρὸ καιροῦ καταδικάσθηκε ἕνας κάποιος Ράλφ Ὀσμάν σ' εἰκοσι χρόνια φυλακῆς, γιὰτὶ εἶχε πουλήσει τὰ σχέδια προφυλάξεως τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ. Ὡστόσο κατάφερε νὰ γλυτώσῃ αὐτὴν τὴν τιμωρία, γιὰτὶ ὁ πρόεδρος Ρουσβελτ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὰ τὰ σχέδια δὲν ἦταν σπουδαῖα καὶ ὅτι δὲν χρειαζόταν νὰ παραμένουν μυστικά! Ἐνας ἐπίσης ἀξιωματικὸς τοῦ ἰαπωνικοῦ ναυτικοῦ εἶχε συλληφθῆ τὴν ὥρα ποῦ φωτογράφιζε τὸν καταδρομικὸ «Τρέντον», μὰ ἀφέθη ἐλεύθερος γιὰ νὰ μὴ προκληθῆ διπλωματικὸ ἐπίσῑδιο! Ἐνας ἄλλος πάλι ἀξιωματικὸς κατὰ τὴν ἐπίσημον δεξίωσιν στὸν Ναύσταθμον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου κράτησε ἕνα σωρὸ σκίτσα τοῦ λιμανιοῦ καὶ τῶν θέσεων τῶν πλοίων χωρὶς νὰ πονηρευθοῦν οἱ γιάγκηδες ὅτι μπορούσε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ μὴν ἦταν μιὰ καλλιτεχνικὴ διασκέδασις ἀλλὰ μιὰ θραουτάτη κατασκοπεία.

Καὶ γιὰ νὰ κλείσουμε αὐτὸ τὸ ἄρθρο μας θὰ σᾶς ἀναφέρουμε ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ξέρουν νὰ κρύψουν τὰ μυστικά τους παρ' ὅλα τὰ σοβαρὰ κονδύλια τῶν δολλαρίων ποῦ διαθέτουν γιὰ τὴν ὑπηρεσία τῆς κατασκοπείας. Γι' αὐτὸ κίόλας πέφτουν διαρκῶς θύματα τῶν ξένων διπλωματῶν καὶ τῶν μυστικῶν πρακτόρων τῶν!

ΤΟΜΑΣ Α. ΤΖΟΝΣΟΝ

τρελλάνει. Ὁ Τζάκ Ὀλλυ μεταφέρθηκε ἀμέσως σ' ἕνα φρενοκομεῖο κ' ἐκεῖ πέρα πέθανε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς.

Σ' ἡμέρα λοιπόν, ἡ πολυάριθμες συμμορίες τῶν γκάγκστερς ἔχουν ἐξαφανισθῆ. Τὴν θέσι τοὺς ἔχουν πάρει οἱ κακοποιοὶ ποῦ δουλεύουν μόνου τοὺς, χωρὶς συνενόχους καὶ ποῦ ἀποκαλοῦνται συνήθως «δημόσιοι κίνδυνου».

ΑΝΡΙ ΝΤΑΝΖΟΥ